

Bł. Klara Szczęsna

Przewielebna Matko Generalna,

Czcigodne Siostry, Drodzy w Chrystusie Panu,

Dokładnie 102 lata temu, w tym domu umierała pierwsza przełożona generalna Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego.

*Ostatnich sakramentów świętych udzielił Jej spowiednik zwyczajny o. Daniel, franciszkanin. Gdy Siostry chciały odprawić za Nią nowennę o zdrowie, odpowiedziała: **O, nie trzeba się modlić o zdrowie, tylko o doskonałe wypełnienie świętej woli Bożej.** Na parę dni przed śmiercią została niezmiernie umocniona i pocieszona widzeniem. Z opowiadania poznało się, że przyszedł do niej św. Józef, a był to jej najukochańszy Patron. Samo konanie trwało zaledwie kilka sekund. Zmarła śmiercią świętą dnia 7 lutego 1916 roku po godzinie 12-tej w południe. Miała lat 53, przełożoną generalną była przez 22 lata.*

Tak ostatnie godziny życia Bł. Matki Klary Szczęsnej wspominała w latach 40-tych minionego stulecia s. Alojza Faustyna Rostkowska.

Siostra Alojza wspominając to wydarzenie apelowała do sióstr:

W każdą rocznicę jej świątobliwej śmierci, powinniśmy głębiej wejść w siebie i przypomnieć sobie, że mamy bardzo ścisły obowiązek zachować w dobrym duchu to nasze Zgromadzenie i że to zależy od każdej z nas. Duchem Zgromadzenia żyją, bez ducha zanikają!.

Duch zaś, to są cnoty zakonne, a przede wszystkim ta cnota, która jest podstawą i ozdobą każdej duszy i cnoty i bez której właściwie nie ma cnót, to jest pokora. Jest ona tym, co użyźnia rolę, wydając kwiaty wszystkich cnót. Im głębsza pokora, tym lepsza rola i tym piękniejsze kwiaty cnót.

A zatem w duchu pokory wejdźmy w ostatnie godziny życia Bł. Klary, która umierając dla świata rodziła się dla nieba. To ówczesne przekonanie potwierdził Kościół dwa lata temu poprzez akt jej beatyfikacji.

Jak przyjęto wiadomość o śmierci Bł. Klary w Zgromadzeniu?

Dzięki uprzejmości s. Jadwigi Kupczewskiej mogłem prześledzić zapisy, które pojawiły się w tym dniu, w Waszych niektórych Kronikach domowych.

I tak; w Kronice Zgromadzenia Domu Głównego, Macierzystego pod datą 7 lutego 1916 roku czytamy:

Jakże straszne przeżyliśmy chwile! Nasza ukochana Matka umarła 7 lutego o godz. 12 i ½ /pół/ w południe., po długiej, bo 4 –miesięcznej chorobie. Ostatnie 4 tygodnie, kiedy przyszły zapalenia, cierpiała bardzo, ale do końca przytomna, budowała nas swoją prawdziwie świętą cierpliwością. Ustawicznie aktami strzelistymi łączyła cierpienia swoje z cierpieniami Pana Jezusa. Prawdziwa Matka, kochająca bardzo swoje Zgromadzenie, któremu od pierwszego zawiązku przewodniczyła, pragnęła żyć jeszcze dla niego, jednakże z pokorą poddawała się woli Bożej – nigdy żadna najmniejsza skarga nie wyszła z jej ust. Spełniała posłusznie wszystkie polecenia doktorów, zostawiając resztę Bogu. Na kilka dni przed śmiercią raz jeszcze przyjęła św. sakramenty z nadzwyczajną pobożnością. W kilka dni po tym, pomimo naszych gorących modlitw, Pan Jezus nam ją odebrał. Śmierć samą Przewielebna Matka miała bardzo lekką, w jednej chwili, bez żadnego konania, zupełnie przytomna. Tego dnia od północy czuła się lepiej, rozmawiała, w południe nagle na serce skończyła.

Z wypisu z Kroniki Domu we Lwowie możemy przeczytać:

Rok Nowy smutno zaczynamy, donoszą nam z Krakowa siostry o bardzo poważnym i niepokojącym stanie zdrowia naszej Matki Generalnej. Stan obecny jest groźny, gdyż niedomykalność klapek sercowych, zapalenie osierdzia i zapalenie opłucnej po obu stronach. Niepokój nasz wzmógł się jeszcze bardziej, gdy po powrocie siostry przełożonej z pawilonów zakaźnych s. Weroniki, która jeździła w styczniu do Krakowa, ażeby zobaczyć się i poprosić od Niej błogosławieństwo, lecz siostry atoli nie dopuściły tego utrzymując, że wrazenie mogłoby raczej zaszkodzić. Tego samego zdania był bawiący w tym czasie nasz Najprzewielebniejszy Ojciec Założyciel, mówił, że życie naszej Matki podtrzymują jedynie wysiłkami wiedzy lekarskiej i pielęgniarskiej. Dnia 7 lutego mówi nasza Kochana Matka do obecnego dra Majewicza, że czuje się lepiej niż zwykle i prosi, czy pozwoliłby jej usiąść na łóżku? Na przeczącą odpowiedź lekarza dostała ataku sercowego i w tym momencie Bogu ducha oddała. Było to w samo południe.

W Kronice Małego Seminarium chłopców w Przemyślu siostry zanotowały:

Jeszcze w październiku 1915 roku pisano nam z Krakowa, że najdroższa nasza Matka Klara, Generalna Przełożona jest chora, że spraw żadnych nie załatwia, że stan Jej poważne budzi obawy, gdyż ma niedomykalność kłapek sercowych, zapalenie osierdzia i zapalenie opłucnej po obu stronach. Przełożona udała się, przeto w styczniu 1916 roku do Krakowa, pragnąc tę przez nas wszystkie ukochaną głowę zobaczyć i o miłości każdej z nas zapewnić. Lekarze atoli nie dopuścili do tego, utrzymując, że wrazenie mogłoby chorej zaszkodzić, że życie Jej podtrzymują jedynie wysiłkami wiedzy lekarskiej i pielęgnarskiej. Dnia 7 lutego mówi Matka Generalna do obecnego dra Majewicza, że czuje się lepiej niż zwykle i prosi, czy pozwolilby Jej usiąść na łóżku. Na przeczącą odpowiedź lekarza dostała ataku serca i w tym momencie Bogu ducha oddała. Było to w samo południe.

Zachował się także wypis z **Kroniki mojego życia i Dzienniczka** Ojca Założyciela św. Bpa Józefa Sebastiana Pelczara

10 stycznia pojechałem do Krakowa. A wyspowiadawszy Matkę Generalną, ciężko chorą na osłabienie mięśnia sercowego, przedstawiłem jej i trzem starszym siostrą myśl moją, co do zabezpieczenia zakładów w Korczynie i w Przemyślu, na co pewne kwoty w kasie Zgromadzenia złożyłem, jako też plan zreformowania ustaw „Siostr pomocnic”, dawnych Martanek, by je ściślej ze Zgromadzeniem zjednoczyć. Plan ten w Przemyślu wykończyłem, a ustawy w Krakowie wydrukowałem, jak niemniej nowe wydanie modlitewnika i ceremoniału Zgromadzenia.

19 stycznia byłem znowu w Krakowie, aby odwiedzić niebezpiecznie chorą Matkę Gen. Klarę.

7 lutego w południe po długich i bolesnych cierpieniach umarła Matka Klara Szczęsna, która pracowała ze mną przy zakładaniu Zgromadzenia i była dwakroć wybierana na Matkę Generalną. W tym czasie odznaczała się wielką roztropnością i miłością w prowadzeniu siostr, a męstwem i cierpliwością w znoszeniu ciągłych chorób i wewnętrznych udręczeń. Za jej rządów Zgromadzenie Służebnic Serca Jezusowego na wewnątrz i na zewnątrz do znakomitego doszło rozwoju. Obecnie pracuje ono w kilkunastu domach, a prócz tego kilkadziesiąt siostr pielęgnuje rannych lub chorych na zakaźne choroby żołnierzy.

Tyle historia. Dzisiaj po 102 latach obchodzimy po raz pierwszy liturgiczne święto Bł. Klary. To także wydarzenie, które wpisuje się w historię

Zgromadzenia i o którym powinny poświadczyć Kroniki zakonne. To wielki krok w kierunku szerzenia kultu Błogosławionej Matki Klary i krok w kierunku kanonizacji.

O co dziś prosić Matkę Klarę?

Zapewne kluczową sprawą każdego Zgromadzenia jest sprawa powołań. Statystyki alarmują, że powołania, zwłaszcza w zakonach żeńskich spadają i to bardzo. W roku 2000 welon nowicjuszek przyjęło 541 kobiet, dwa lata temu, w 1916 roku 121. Tendencja spadkowa jest oczywista. Czy to jest alarm?

S. prof. Małgorzata Borkowska, benedyktyńska, którą bardzo cenię za jej warsztat naukowy i za trzeźwe podejście do życia w ostatnim numerze *Tygodnika Powszechnego* powiedziała, że sprawa powołania to przede wszystkim osobista relacja między Bogiem i stworzeniem. Mówi s. prof. *Osobiście jakieś 60 lat temu zdałam sobie sprawę, że taka relacja w ogóle jest możliwa, więc chwyciłam się jej, jak życiowej szansy i do dziś jestem przekonana, że nic lepszego nie mogło mnie spotkać. Zakonnica nie przychodzi do klasztoru, żeby zrealizować siebie. Oczywiście, – jeśli przychodzi z talentami, to zostaną wykorzystane dla funkcjonowania wspólnoty, ale gdyby chodziło o samorealizację, to klasztor nie jest do tego odpowiednim miejscem. Tu się realizuje nie siebie, ale właśnie powołanie. Nie wiem czy jesteśmy od tego, żeby coś powiedzieć światu; my jesteśmy od tego, żeby coś powiedzieć o Bogu.*

Wasza pierwsza Matka przede wszystkim mówiła światu o Bogu i dlatego została ogłoszona Błogosławioną Kościoła, czyli szczęśliwą. Aby być szczęśliwym w zakonie trzeba pamiętać, że

Duch to są cnoty zakonne, a przede wszystkim ta cnota, która jest podstawą i ozdobą każdej duszy i cnoty i bez której właściwie nie ma cnot, to jest pokora. Jest ona tym, co użyźnia rolę, wydając kwiaty wszystkich cnot. Im głębsza pokora, tym lepsza rola i tym piękniejsze kwiaty cnot. I oto się módlmy każdy z nas dla siebie

Każdy z nas tu obecnych ma swojej intencje. Jest ta intencja główna .... Jest prośba o kanonizację. Prośmy, aby Bóg objawił swoją wszechmoc i pozwolił naszemu pokoleniu cieszyć się z sławy świętości Bł. Klary. Niech ta sława świętości opromieni cały Kościół powszechny poprzez uroczysty akt kanonizacji. Aby się tak mogło stać potrzebny jest cud. Nie bójmy się prosić Boga o ten znak. **Błogosławiona Klaro módl się za nami. Amen.**